

Zoslanie Ducha Svätého 2024 B

AI Pre domorodcov v Papue Novej Guiney je najdôležitejšia sviatosť birmovania. Dôvodom je to, že domorodci veria v duchov zomrelých predkov a boja sa ich. Preto hľadajú neustále silnejšieho ducha, ktorý by im dal silu zvíťaziť nad duchmi zomrelých predkov a vniesol pokoj do ich života.

KE Svätý Pavol nás dnes v liste Galaťanom povzbudzuje takto: „Žite podľa ducha a nebudete spĺňať žiadostivosť tela, lebo telo si žiada, čo je proti duchu, a duch, čo je proti telu.“ (Gal 5, 16-25).

DI Sv. Pavol hovorí o rozmeroch človeka, ktoré sú evidentné: duchovnom a telesnom. Duchovný rozmer sa ešte dá rozdeliť na zložku prirodzenú – duševnú a nadprirodzenú – duchovnú naplnenú Božou milosťou. Vrcholom dokonalosti človeka je, keď duchovný rozmer človeka – teda Božia milosť vedie a usmerňuje rozmer duševný a telesný.

Sv. Ján Pavol II často pripomínal vo svojich katechézach, že každého človeka v živote vedie duch: buď duch sveta, alebo duch satana alebo Duch Svätý.

PAR V ostatných desaťročiach sa duchovný rozmer v Cirkvi často popisuje aj ako krst v Duchu Svätom. Pápežský kazateľ Raniero Cantalamessa vysvetľuje, čo to vlastne je. Krst v Duchu Svätom nie je sviatosťou, ale týka sa hneď niekoľkých sviatostí. Krst v Duchu Svätom zreáľňuje a určitým spôsobom obnovuje kresťanský život. V počiatkoch Cirkvi bol krst udeľovaný dospelým ľuďom, ktorí sa obrátili z pohanstva a uverili v Krista. Pri príležitosti prijatia sviatostí krstu, birmovky a Eucharistie vykonali zodpovedný úkon viery a slobodné i zrelé rozhodnutie patriť Kristovi a Cirkvi.

Dnes je toto všetko nahradené sprostredkujúcimi rodičmi, krstnými rodičmi či starými rodičmi. V tejto situácii pokrstená osoba – väčšinou dieťa - zriedka alebo skoro nikdy nedosiahne také štádium kresťanskej zrelosti, kedy by v Duchu Svätom prehlásila „Ježiš je Pán“, môj životný Pán. A pokiaľ osoba nedosiahne tento bod, všetko ostatné v jeho kresťanskom živote zostáva bez zamerania a často nezrelé, jednoducho náboženský alebo cirkevný folklór.

Účinnosť krstu v Duchu Svätom spočíva v tomto: človek konečne prispieva vlastným podielom - menovite, robí zrelé rozhodnutie viery, pripravený častým pokáním, ktoré umožňuje slobodné Božie konanie a prúde všetkej Jeho sily. Je to ako keď zapojíte zástrčku a zapne sa svetlo. Boží dar je konečne „nespútaný“ energiou a Duchu Svätému je umožnené rozlievať sa ako vôňa v kresťanskom živote vo všetkých jeho aspektoch.

MY Zaujímavo sa nad skutočnosťou, že človek má tri rozmery - telesný, duševný a duchovný zamýšľa Max Kasparů vo svojej knihe *Malý kompas viery*. Píše: - Predstavte si takéhoto „jednorozmerníka“, ktorý dáva len svojmu telu. Z okna reštaurácie chvíľu sleduje dianie na opačnom konci námestia, v kníhkupectve. Je veľmi prekvapený, že jeho spolupracovník zo zamestnania práve odtiaľ vychádza a nesie si nakúpené knihy. Okamžite ho v duchu

kritizuje za to, že zbytočne míňa peniaze. Keby mal kolega z práce rozum, dodá, minul by peniaze s ním v krčme. Niečo by z toho mal a od nášho jednorozmerníka by sa mnohému priučil. Dozvedel by sa vlastne všetko, čo je v tých knihách. Totiž pre tento typ „krčmových“ ľudí je príznačné, že všetko vedia a všetkému rozumejú, hoci neboli ďalej, než v reštauráciách iste skupiny. Pri treťom pive majú vyriešenú ekonomickú situáciu štátu, pri desiatom riešia politickú krízu jednotlivých kontinentov a nad desať pív už revidujú teóriu relativity. Nepotrebujú ani čítať, ani sa vzdelávať. Vzdelávajúcich sa ľudí pokladajú za protivných intelektuálov. A hlavne majú úplne jasno v otázkach viery. Tak ako je zbytočná poézia alebo opera, tak je zbytočný aj Boh a Cirkev.

A čo jeho spolupracovník? Ten tiež zájde do reštaurácie, ide si s manželkou zatancovať do vinárne a s priateľmi osláviť vzácnu udalosť. Ale nad to buduje aj svoj druhý rozmer - duševný. Cestuje, učí sa cudzí jazyk, navštevuje koncerty, dopĺňa si vzdelanie. Žije kultúrne.

Vráťme sa však k nášmu jednorozmerníkovi. Dopil posledné pivo, zaplatil a uberá sa neistým krokom k domovu, kde ho iste očakáva nadšená žena a deti. Cestou vidí mladého muža vchádzajúceho do kostola. Pokiaľ mal kritické výhrady voči svojmu spolupracovníkovi, ktorý klesol tak hlboko, že dokonca číta, tak voči tomuto mladíkovi už slová vôbec nenachádza. Nemusí sa poučiť ani v kostole, ani nikde inde, aby vedel, ako to bolo a ako to je, že si Ježiša vymysleli farári, aby ohlupovali chudobný ľud, že Cirkev je skrz naskrz preniknutá všetkým možným, len nie poctivými ľuďmi.

Onen mladý muž, ktorý vchádza do kostola, tiež je a pije, športuje a študuje, občas čosi s priateľmi oslávi, ide aj do kina, ale hľadá aj čosi iné, hodnoty presahujúce človeka. Hľadá iné pohľady, ktoré rozširujú jeho bytie o duchovný rozmer. –

ADE Ak žijeme zrelo duchovne, teda spolupracujeme s milosťou Božou, ďakujeme za to Duchu Svätému. To je kresťanský štandard. Ak nie, skúsme sa zamyslieť, či nám nezostal len cirkevný folklór a vyprosujeme si od Boha milosť ducha pravdy, lásky a rozlišovania, aby sme mali silu poraziť ducha tohto sveta a nepriateľského ducha satana, aby sa naša viera stala zreloú a Kristus sa stal jediným Pánom nášho života. Amen.